

กัณฑ์ที่ ๒๓
 ปัพพโตปมคาถา
 ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ หน)

ยถาปี เสลา วิปูลา
 สมนฺตา อนฺุปรียะยฺ
 เอวํ ชฺร่า จ มจฺจุ จ
 ชตฺติเย พฺราหฺมณเณ เวสฺสเ
 น กิณฺุจิ ปริวชฺเชติ
 น ตตฺถ หตฺถินํ ภูมि
 น จาปี มนฺตุยฺพุเรน
 ตสฺมา หิ ปณฺุชิตो โปโส
 พุทฺธะ อหฺเม จ สจฺเฆ จ
 โย อหฺมจาริ กาเยน
 อิเชว นํ ปสฺสนฺติ

นภํ อาทจฺจ ปพฺพตา
 นิปฺโปถนฺตา จตฺตุทิส่า
 อธิวตฺตนฺติ ปาณินิ
 สฺพุทฺเท จณฺทาลปุกฺกุเส
 สพฺพเมวากิมทฺทติ
 น รถานํ น ปตฺติยา
 สกฺกา เชตุํ ชเนน วา
 สมฺปสฺสํ อตฺถมตฺตโน
 อีโร สทฺธํ นิเวสเย
 วาจาเย อุตฺถ เจตสา
 เปจฺจ สคฺเค ปโมทตีติย

ส.ส.(บาลี) ๑๕/๔๑๕/๑๔๘-๑๔๙

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา ว่าด้วยปัพพโตปมคาถา วาจาเครื่อง
 กล่าวปรารภถึงภูเขาคือเครื่องเปรียบเทียบ ด้วยบัดนี้เราท่านทั้งหลายหญิงชายทุกถ้วน
 หน้า ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิตบรรดามาสโมสรในที่นี้ ล้วนมีสวณะเจตนาใคร่เพื่อจะสดับ
 ตรีบฟังพระธรรมเทศนา เพราะเราท่านทั้งหลายหญิงชายทุกถ้วนหน้าเมื่อเกิดมาเป็น
 มนุษย์แล้ว ตั้งแต่วัยเด็กเล็กมาก็แปรไปเป็นลำดับ นับว่าไม่มีใครหยุดยั้งลงสักวินาที
 เดียว หยุดยั้งที่ไม่แปรไปอนฺุวินาทีเดียวก็ไม่มี พอเกิดมาก็แปรเรื่อย อนฺุวินาทีเดียว
 ไม่มีเลยที่หยุดยั้งอยู่ แปรไปเรื่อย ไม่มีหยุดยั้งแต่นิดเดียวจนกระทั่งถึงวินาศดับสูญ
 ไป ไม่เหลือเลยแต่คนเดียว ตั้งแต่บุรพชนต้นตระกูลของเราจนกระทั่งบัดนี้

หญิงก็ดี ชายก็ดีเหมือนกันหมด ปรากฏว่าพอเกิดมาก็แปรไป อนุวินาทีหนึ่งมิได้หยุดแปรไป ปัจจุบันแปรไปที่ละนิดๆ จนกระทั่งดับจิตทุกคน บางคนก็ไม่ถึงที่สุดชีวิต ดับเสียในต้นชีวิต บางคนก็ไม่ถึงกลางชีวิต ดับเสียในก่อนกลางชีวิต บางคนก็ไม่ถึงปลายชีวิต ดับเสียก่อนปลายชีวิต บางคนมีบุญวาสนาเต็มฤทธิ์จึงจะถึงปลายชีวิต เป็นดังนี้เสมอไป ถ้าไม่มีบุญวาสนาเต็มด้วยฤทธิ์แล้ว ไม่ถึงปลายชีวิตสักคนเดียว

ดังนั้นจึงน่าสังเวช น่าสลดใจ พระจอมไตรจึงได้ทรงรับสั่งเทศนาว่า ยถาปิ เสลา วิปูลา หนํ อาหจฺจ ปพฺพตา สมฺมุตตา อนุปริเยยฺยํ หนีโปเถนฺตฺตา จตฺตฺทุกิสา แปลเป็นสยามภาษาว่า ภูเขาทั้งหลายล้วนแล้วด้วยศิลาอันไพบูรณ์สูงจรดฟ้า หมุนบดสัตว์เข้ามาโดยรอบทั้ง ๔ ทิศแม้นั้นใด เอวํ ชรา จ มจฺจุ จ อธิวตฺตฺนฺติ ปาณินฺโน ความแก่และความตายย่อมท่วมทับสัตว์ทั้งหลายฉันนั้นเทียว ขตฺติเย จะเป็นกษัตริย์ก็ตาม พฺราหฺมणे จะเป็นพราหมณ์ก็ตาม เวสฺสเสะ เป็นพลเรือนก็ตาม สุทฺเท เป็นไพร่ก็ตาม จณฺทาล เป็นคนครึ่งชาติก็ตาม ปุกฺกุเส เป็นคนเทหยากเยื่อเชื้อผอยก็ตาม หน กิณฺจิ ปริวชฺเชติ ไม่มดเว้นอะไรๆ วัไฉยให้หลงเหลือ ย่อมท่วมทับหมดทั้งสิ้น หน ตตฺถ หตฺถินํ ภูมि ภูมิเป็นที่ไปของช้างทั้งหลายในความแก่และความตายนั้นย่อมไม่มี ภูมิเป็นที่ไปของรถทั้งหลายในความแก่และความตายนั้นย่อมไม่มี หรือคนเดินเท้า คนเดินเท่านั้น ทหารที่จะเข้าไปรบเดินไปด้วยเท้า เขาเรียกว่าทหารราบ เดินไปตามพื้นดิน คนเดินเท้าไปในความแก่และความตายนั้นไม่มี หน จาปิ มนฺตยฺกฺกุเรน สกฺกา เชตฺถํ ธเนน วา อันใครๆ ไม่อาจจะชนะความแก่และความตายด้วยการรบด้วยเวทมนต์ หรือด้วยการรบด้วยทรัพย์ จะเอาชนะความแก่และความตายไม่ได้เลย ตสฺมา หิ ปณฺทิตो โปโส สมฺปสฺสํ อตฺถมตฺตโน เพราะเหตุนั้นบุรุษผู้เป็นบัณฑิตเมื่อมาเห็นประโยชน์ของตนแล้ว ผู้ทรงปัญญาควรตั้งความเชื่อในพระพุทธเจ้า ตั้งความเชื่อในพระธรรม ตั้งความเชื่อในพระสงฆ์ โย ธมฺมจาริ กาเยน วาจาญ อุตฺเตตฺตา บุคคลใดเป็นผู้ประพฤติธรรม กาเยน ด้วยกาย หรือ วาจาญ ด้วยวาจา อุตฺเตตฺตา หรือว่าด้วยใจ อิเธว หนํ ปสฺสฺนฺติ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ทีเดียว เปจฺจ สคฺเค ปโมทติ บุคคลนั้นละโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบันเทิงในสวรรค์ ด้วยประการดังนี้

เนื้อความของพระบาลี ปัพพโตปมคคาถา ขยายความเป็นสยามภาษา นี้แปลบาลีเป็นสยามที่เดียว ถ้าจะแปลขยายเป็นสยามแท้ๆ กะเทาะบาลีออกเสียทั้งหมด เป็น

เนื้อความดังนี้ ภูเขาทั้งหลายล้วนแล้วด้วยศิลาอันไพบลูย์ สูงจรดฟ้า กลิ้งหมุนทับบด สัตว์เข้ามาโดยรอบทั้ง ๔ ทิศแม้ฉันใด ความแก่และความตายย่อมครอบงำสัตว์ทั้งหลาย ทั้งสิ้นฉันนั้น เป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม เป็นพลเรือนก็ตาม เป็นไพร่ก็ตาม เป็นคนครึ่งชาติก็ตาม เป็นคนเทหยากเยื่อเชือกฝอยก็ตาม ไม่มิดเว้นใครๆ ไว้ให้เหลือ เลย ย่อมครอบงำหมดทั้งสิ้น ภูมิเป็นที่ไปของช้างทั้งหลายในความแก่ความตายนั้นไม่มี ภูมิของรถทั้งหลายในความแก่ความตายนั้นก็ย่อมไม่มี ภูมิเป็นที่เดินเท้า ภูมิเป็นที่ ไปด้วยเท้าในความแก่ความตายนั้นก็ย่อมไม่มี ใครๆ ไม่อาจสามารถจะสู้รบด้วยเวท มนต์ หรือจะสู้รบด้วยทรัพย์ก็ไม่อาจสามารถจะสู้ได้ ไม่อาจจะเอาชนะได้

เพราะเหตุนั้น บุรุษผู้เป็นบัณฑิตเห็นประโยชน์ของตนชัดดังนี้แล้ว ผู้ทรงปัญญา ควรตั้งความเชื่อไว้ในพระพุทธเจ้า ควรตั้งความเชื่อไว้ในพระธรรม ควรตั้งความเชื่อไว้ใน พระสงฆ์ บุคคลใดเป็นผู้ประพฤติธรรมด้วยกาย เป็นผู้ประพฤติธรรมด้วยวาจา เป็นผู้ ประพฤติธรรมด้วยใจ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ที่เดียว บุคคล นั้นละโลกนี้ไปแล้วย่อมบันเทิงในสวรรค์ นี่เป็นภาษาสยามล้วน ไม่มีบาลีเจือปนที่เดียว ได้ความชัดดังนี้

บัดนี้จะอธิบายขยายความในปัทมโตปมคณา ความว่า วันคืนเดือนปีที่เรา เกิดมาย่อมผ่านเราไปเนื่องนิത്യ ท่านจึงได้ยืนยันว่า อิมินา วิตฺตวตฺเตน รตฺตินฺทิกเวณ อายุปี ขียติ ชีวติ อปรุชฺชติ วันคืนเดือนปีล่วงไปๆ มิได้ล่วงไปแต่วันคืนเดือนปี เปลา่ ชีวิตของเราล่วงตามวันคืนเดือนปีนั้นไปด้วย ชีวิตที่เป็นอยู่ร้อยปี พอหมดไป เสียวันหนึ่งก็ขาดร้อยปีไปวันหนึ่งแล้ว ลดคืนหนึ่ง ผ่านร้อยปีไปคืนหนึ่งแล้ว หมด เสียวันกับคืนหนึ่ง ขาดร้อยปีไปวันกับคืนหนึ่งแล้ว อย่างนี้เรื่อยไป เมื่อวันคืนเดือนปี ล่วงไปเท่าไรชีวิตก็หมดไปเท่านั้น

เมื่อรู้จักหลักอันนี้แล้ว เดินรุดหน้าไปข้างเดียว เกิดมาแล้วไม่มีถอยหลังเลย จะ ยังอยู่ไม่ได้อนุนาทีเดียวหนึ่งก็ไม่ได้ รอสักประเดี๋ยวเถะน่ายังห้วงลูกรักลูกอยู่ ไม่ได้ รอสักประเดี๋ยวเถะน่ายังห้วงพระห้วงเณรนัก ไม่ได้ รอไม่ได้ทั้งนั้นแหละไม่ว่าใคร นี่พึงรู้ ชัดว่าวันคืนเดือนปีล่วงไปๆ ไม่ใช่ล่วงไปแต่วันคืนเดือนปีเปลา่ ชีวิตจิตใจล่วงไปด้วย ความเป็นอยู่ล่วงไปด้วย ล่วงไปอย่างวอดวายเช่นนี้ สภาพความเป็นเองปรุงแต่ง หรือว่าใคร ปรุงแต่งอยู่ที่ไหน เรื่องนี้หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีป หมดทั้งแสนโกฏิจักรวาล หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ มากน้อยเท่าใดนั้น ไม่รู้กันทั้งนั้น ว่าเป็นเพราะเหตุอะไร แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้วเป็นดังนี้เพราะอะไร

ที่ตั้งไว้ให้แก่ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นเองหรือใครทำอยู่ที่ไหน รู้ทีเดียวว่าใครทำอยู่ที่ไหน รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้ คือพญามารนั่นเองเป็นคนทำให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเยิน เกิดก็อย่างยับเยินเดือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูกก็ตายแม่อีกตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โตหน้าตาย เสียอกเสียใจ นี่พญามารทำทั้งนั้น สำหรับประหารฝ่ายพระ ถ้าว่ามนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก็ มารข่มเหงอยู่อย่างนี้แหละไม่ขาดสาย ไม่เช่นนั้นก็ด้วยวิธีใดด้วยวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไส้หนัก ทำเก่งกาจอวดดีบอวดดี ให้ฆ่ากันตายเสีย ให้กินยาตายเสีย ให้โดนน้ำตายเสีย ให้ผูกคอตายเสีย นี่ใครทำ พญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ใคร ไม่มีใครรู้ แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายมีเท่าไรไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องทีเดียวในเรื่องนี้ ว่าพญามารเขาคอยบีบคั้นอยู่ ให้เกิดแก่เจ็บตาย ให้เกิดก็เกิดอย่างยับเยิน หน้าบิดหน้าเบี้ยวเดือดร้อนด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย ไม่ตายคางก็เหลืองเหี่ยว ไม่ตายก็เกือบตาย นี่พญามารเขาทำตามปรกติแล้วไม่เป็นดังนี้ เกิดก็อย่างไม่ได้เดือดร้อนนัก จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระเหมือนถ่ายปัสสาวะ ไม่เดือดร้อนเหมือนกับคลอดลูกออกแต่ธรรมชาตินี้ จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระเหมือนถ่ายปัสสาวะทีเดียว ไม่เดือดร้อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใดที่เดือดร้อนยับเยินเช่นนี้เพราะพญามารเขาส่งฤทธิ์ ส่งเดช ส่งอำนาจ ส่งวิชาที่ศักดิ์สิทธิ์มาบังคับบัญชา บังคับให้เป็นไป

เมื่อเป็นดังนี้ ที่ท่านวางบาลีว่า ให้เราท่านทั้งหลายพิจารณาว่าภูเขาทันหลายล้านแล้วด้วยศิลาตัน ไม่มีน้ำไหลเปลวปล่อง คำว่าไฟบุญนั้น ต้นสนหิน ไม่มีน้ำไหลเปลวปล่อง เป็นเนื้อหินทั้งแท่งที่เดียว ไม่มีโพรงไม่มีถ้ำในสถานที่ใดๆ กลิ้งมาทั้ง ๔ ทิศจรดกัน โตเท่าไรก็กลิ้งเข้ามา บดเข้าไป กลิ้งเข้ามาจรดกันศูนย์กลาง คิดดูซี่ภูเขาใหญ่ขนาดนั้น สูงจรดฟ้า ภูเขานั้นไม่ใช่เล็กน้อย กลิ้งเรื่อยเข้ามา แล้วใครเล่าจะเหลือ ที่ถูกเข้าแล้วใครจะเหลือ ไม่มีใครเหลือแต่คนเดียว มดปลวกไม่เหลือทั้งนั้น เรือใดเหาะเลนไม่เหลือทั้งนั้น ต้นไม้ต้นหญ้าไม่เหลือ วอดวายหมดทีเดียว ถึงภูเขาเล็กๆ น้อยๆ ไม่พอ หินไม่พอ จมหมดหายหมด ราบลงไปหมดทีเดียว มันสูงถึงจรดฟ้าเช่นนั้น กลิ้งเข้ามาโดยรอบทิศทั้ง ๔ แล้วมาติดอยู่ตรงกลาง เล็กเข้ามาติดอยู่ตรงกลางก็ไม่เหลือเลย หายหมด เมื่อกลิ้งเข้ามาแกก็จะกลิ้งออกไปอีกนั่นแหละ แกไม่หยุดสักทีหนึ่ง นี่กลิ้งออกไปอีก กลิ้งออกไปอีกก็อีกนั่นแหละ ถูกใครๆ ก็رابไปไม่เหลือเลยสักคนเดียว นี่แหละเหมือนความแก่และความตาย เกิดมามีเว้นความแก่

สักคนเดียวไหม ไม่มีเลย เว้นตายสักคนเดียวไหม? ไม่มีเลย เกิดมาแล้วก็แก่ตาย เกิดมาแล้วก็แก่ตายอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ความแก่และความตายนี้สำคัญนัก ไม่ละไมเว้นผู้หนึ่งผู้ใดให้หลงเหลือไว้เลย ความแก่และความตายนี้ย่อมครอบงำท่วมทับสัตว์ทั้งสิ้นให้ถึงความวินาศไป สัตว์ทั้งสิ้นนั้นคือใคร เป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม หรือเป็นพลเรือน พลเรือนนั้นหมายความว่าอะไร พลเรือนในประเทศทั้งหมด ชาวนา พ่อค้า พ่อครัว เหล่านี้แหละเรียกว่าพลเรือน หรือจะเป็นไพร่ คำว่าไพร่ก็ยกเป็น ๒ ชั้น เรียกว่าเจ้า เรียกว่าไพร่ เจ้าพวกหนึ่ง ไพร่พวกหนึ่ง เจ้าเขายกตัวเขาสูงว่าเป็นเจ้า นั้น เป็นไพร่เสีย หรือเป็นคนจันทาลคนครึ่งชาติ คนจันทาลนะเป็นอย่างไร เราไม่รู้จักคนจันทาล **จณฑาโล** เขาแปลว่าดูร้าย ไม่ใช่เช่นนั้น คนจันทาลเขาแปลว่าคนครึ่งชาติ ไม่ใช่ชาติเดียว คนไม่ใช่ชาติเดียว ใจก็เป็น ๒ ฝ่ายไป บางทีพ่อเป็นไทยแม่เป็นจีน แม่เป็นไทยพ่อเป็นจีน หรือพ่อเป็นจีนแม่เป็นไทย แม่เป็นฝรั่งพ่อเป็นไทย พ่อเป็นฝรั่งแม่เป็นไทย หรือแม่เป็นลาวเป็นมอญอะไรก็ตามเรื่อง อย่างนี้เขาเรียกว่าคนครึ่งชาติ เป็นฝรั่งเสียชาติหนึ่ง เป็นไทยเสียชาติหนึ่ง ๒ ชาติมารวมกันเสียเป็นชาติเดียวกัน อย่างนี้ เขาเรียกว่า **จณฑาล** แปลว่าครึ่งชาติ **ปุกกุเส** ผู้เทหยากเยื่อเชื้อฝอย กวาดถนนหนทาง ที่เราเห็นปรากฏอยู่พวก **ปุกกุเส** มีความเป็นอยู่เลวที่สุด ทำงานก็เลวที่สุด ไม่มีอะไรจะเลวกวานั้นอีก หรือเทอจจระ บัสสวะ เหล่านี้เรียกว่า **ปุกกุเส**

น กิณจิ ปริวชเชติ จะมีสักเท่าไรก็ช่าง เป็นกษัตริย์ เป็นพราหมณ์ เป็นพลเรือน เป็นคนครึ่งชาติ หรือเป็นคนเทหยากเยื่อมูลฝอยก็ช่าง ไม่ได้ดเว้นใครๆ ไว้ให้หลงเหลือไว้เลย ไม่ให้เหลือเลย ท่วมทับหมด ท่วมทับหมดนั้นคือใครล่ะ ความแก่ ความตาย คราวนี้ใครจะไปสู้รบกับความแก่ความตาย **น ตตถ หตถินิ ภูมิ ภูมิ** ทางไปรบ หนทางที่จะเข้าไปรบ ที่จะยกพลเข้าไปรบกับความแก่ความตายนั้น หนทางข้างก็ไม่มีเข้าไป หนทางรถทั้งหลายก็ไม่มีเข้าไป หนทางเดินที่จะเข้าไปรบด้วยเท้าก็ไม่มีเข้าไป ไม่มีเข้าไปในความแก่และความตายนั้น ไม่มีทางเข้าไปสู้กัน ความแก่และความตายไม่มีทางเข้าไป ใครๆ ไม่อาจสามารถจะเอาชนะความแก่ความตายนั้นด้วยการสู้รบ ด้วยเวทมนต์ เวทมนต์คาถาใดๆ วิชาพราหมณ์เวทมนต์กลคาถาใดๆ ไม่อาจสามารถจะสู้รบกับความแก่ความตายนั้นได้ หรือจะสู้รบด้วยทรัพย์ มีทรัพย์จะเอาทรัพย์

ไปไถ่ถอนตัว แก่ความแก่ความตาย เรื่องความแก่ความตายไม่มีทางสู้ไม่มีทางแก้ที่เดียว จะแก้อย่างไรก็แก้ไม่ได้

แต่ว่ามีแก้อยู่ที่วัดปากน้ำ วิชชาธรรมกายไปเห็นวิชาเหล่านี้หมด ไปเห็นความแก่ความตาย เวลานี้เขาว่าสมภารวัดปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ความตาย สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘ เดือน ๙ วัน วันนี่แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุดเพียรสู้ความแก่ความตายไม่ได้ถอยกันเลย พญามัจจุราชมีเท่าไรจับกันหมด จับกันหมด ตรึงกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มีเท่าไร ไม่ให้ทำลายพระ ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เล็กข่มเหง ให้เล็กทำลายพระเสียให้ได้ จะแก่ความแก่ ความเจ็บ ความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้วก็ให้เป็นมนุษย์เด็ก เด็กก็อย่างหนึ่ง รู้กันได้ชัดๆ เด็กๆ ก็รู้ ไม่สวดยไม่งามนักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้ายิ่งสวดยงามหนักเข้า ยิ่งแก่หนักเข้าก็ยิ่งสวดยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนักเข้าด้วย ผิดกัน โตหนักเข้าๆ สวดยงามหนักเข้า โตหนักเข้า สวดยงามหนักเข้า ไม่มีไขลง^๑ กัน มีแต่ไขขึ้น^๒ กันไป ไม่มีถอยกลับกัน พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันตอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหันต ไม่ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้าก็เป็นพระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันตทีเดียว เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหันต เวลาไปนิพพานไม่ต้องถอดสักร่างหนึ่ง กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูป พรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปรพรหม กายอรูปรพรหมละเอียด กายธรรม กาย

^๑ “ไขลง” เป็นการท้าววิชา ของต้นธาตุ-ธรรม ฝ่ายมารหรือบาปอกุศล หรือธาตุ-ธรรมฝ่ายดำ ที่กระทำในธาตุธรรมส่วนละเอียดของสัตว์โลก โดยบังคับเครื่องที่ประจำอยู่ในธาตุ-ธรรมส่วนละเอียดนั้นให้ “เครื่องหมุนซ้าย” และในขณะเดียวกันก็ไขเครื่องให้เดินต่ำลง ทำให้เห็น, จำ, คิด, รู้, กาย, วาจา, และใจ ตลอดจนธาตุ-ธรรม เป็นบาปอกุศลมากขึ้น (ในทางปฏิบัติ จะรู้ (ญาณ) เห็น (ทัสสนะ) ธาตุ-ธรรม เป็นสีดำยิ่งขึ้น) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฝ่าย “มาร” ปกครองธาตุ-ธรรมมากยิ่งขึ้น เป็นผลให้สัตว์โลกมีความเป็นอยู่ ห่าง บุญ-กุศล-ศีล-ธรรม พระพุทธศาสนา ยิ่งขึ้นไปอีก อันเป็นผลให้ธาตุ-ธรรม ส่วนหยาบของสัตว์โลกทั้งหลายต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร และเกิดในอบายภูมิ ทั้ง ๔ ได้แก่ เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ตลอดจน สัตว์นรก รวมทั้งไปเกิดในโลกันต์นรก มากขึ้น

^๒ “ไขขึ้น” เป็นการท้าววิชา ของพระนิพพานต้นธาตุ-ธรรม ฝ่ายพระ หรือ บุญกุศลที่กระทำในธาตุ-ธรรมส่วนละเอียดของสัตว์โลก เพื่อแก่วิชาของฝ่ายมาร ด้วยการบังคับเครื่องที่ประจำอยู่ในธาตุ-ธรรมส่วนละเอียดของสัตว์นั้นให้ “เครื่องหมุนขวา” และในขณะเดียวกันก็ไขเครื่องให้เดินสูงขึ้น พ้นจากการปกครองธาตุ-ธรรมของฝ่าย “มาร” ทำให้เห็น, จำ, คิด, รู้, กาย, วาจา และใจ ตลอดจน ธาตุ-ธรรม เป็นบุญกุศลยิ่งขึ้น ในทางปฏิบัติจะรู้เห็น (ญาณ - ทัสสนะ) ธาตุ-ธรรม โสภาคตบรียุติยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฝ่าย “พระ” ปกครองธาตุ-ธรรมได้ยิ่งขึ้น เป็นผลให้สัตว์โลก มีความเป็นอยู่ใกล้ชีวิต บุญ-กุศล ศีล-ธรรม พระพุทธศาสนา ยิ่งขึ้นไปอีก และห่างฝ่าย “มาร” มากยิ่งขึ้น เป็นฝ่าย “พระ” แต่ส่วนเดียว เพื่อช่วยให้สัตว์โลกพ้นจากการเกิด, แก่, เจ็บ, ตาย (คือให้ดำเนินไปสู่มรรคผล-นิพพาน) ไม่ต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารอีกต่อไป และทำให้เข้าถึงการปกครองที่สุตสยธาตุ-ธรรม ของตัวเอง (ผู้ที่สร้าง บารมีเพื่อสำเร็จมรรคผล-นิพพาน ในฝ่ายสัมมาทิฏฐิ ไปถึงที่สุดสยธาตุสยธรรมของตัว) และในที่สุดไม่มีใครปกครองเลย เรา (ผู้ที่สำเร็จมรรคผล-นิพพานในฝ่ายสัมมาทิฏฐิ) ปกครองตัวเราเอง (ไม่มีฝ่าย “มาร” ปกครองธาตุ-ธรรม มีแต่ฝ่าย “พระ” ปกครอง ธาตุ-ธรรมแต่ฝ่ายเดียว (คำอธิบายนี้ คัดตามต้นฉบับเดิม พ.ศ. ๒๕๓๓)

17/8/2555 13:49:18

ไม่ได้หยุดเลย ทำอยู่อย่างนี้ กำลังผจญกับพญามารไม่ได้หยุดเลย วินาทีอนูวินาทีก็ไม่ได้หยุด ต้องทำนิโรธ ดำเนินนิโรธเสมอให้ละเอียดอ่อนไว้ ถ้าว่าละเอียดไม่ทัน เขาก็บังคับเสีย หยาบกว่าเป็นถูกบังคับ ถูกความแก่บังคับ บังคับไม่ให้รู้ด้วย บังคับในไส้ ไส้ธาตุไส้ธรรม เห็น จำ คิด รู้ ต้องใช้ญาณบังคับหมด เมื่อปรากฏรู้ตัวว่าเป็นทาสพญามารอยู่เช่นนี้ ก็ต้องช่วยรีบเปลี่ยนตัว ต้องรีบพยายามแก้ตัว ถ้ารีบพยายามแก้ตัวให้พ้นไปเสียได้ ก็จะไม่ต้องแก้ ต้องเจ็บ ต้องตาย เอาความชนะเสียให้ได้

พญามารไม่ได้เว้นผู้หนึ่งผู้ใดให้เหลือ เพราะเหตุนั้น ผู้มีปัญญา เมื่อเป็นคนฉลาดจะอย่างไรในเวลานี้ เมื่อทราบชัดประโยชน์ของตนแล้ว ผู้ทรงปัญญาควรตั้งความเชื่อไว้ในพระพุทธเจ้า ควรตั้งความเชื่อลงไปในพระธรรม ควรตั้งความเชื่อลงไปในพระสงฆ์ ตั้งความเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้าจะเอาใจจดตรงไหน เอาที่ไหน เอาไหน สดๆ นี่แหละ ภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา ตั้งความเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้านั้นตั้งลงไปตรงไหน ตั้งความเชื่อลงไปในพระธรรมนั้นตั้งลงไปตรงไหน ผู้ที่ไม่เป็นธรรมกายก็ตามกันหมด ไม่รู้จะตั้งตรงไหน ตั้งไม่ถูก แล้วจะตั้งให้ถูกมันก็ไม่ถูก หลบไปหลบมาอยู่นั่นแหละ แล้วทำไงล่ะคราวนี้ นับถือพระพุทธศาสนา ภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาที่ดี ว่าตั้งใจเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้าแล้ว จะเอาใจไปจดตรงไหนล่ะถึงจะถูกพระพุทธเจ้า เอาใจไปจดตรงไหนจึงจะถูกพระธรรม เอาใจไปจดตรงไหนจึงจะถูกพระสงฆ์

เรื่องนี้ผู้เทศน์นี้แหละได้เทศน์ปุจฉาวิสัชนากับพระมหาเคลือบ อายุ ๓๓ พรรษา เขาฉลองพระประธานที่วัดในสวน ถามว่าบัดนี้ท่านมหา ท่านเจ้าของท่าน ท่านเจ้าภาพนิมนต์ท่านกับผมมา ๒ ท่าน นี่มาเทศน์ปุจฉาวิสัชนากันในเรื่องพระประธาน เขาสร้างพระประธาน พระประธานเป็นที่ระลึกนึกคิดของพุทธศาสนิกชน เป็นประธานอยู่ในวัดนี้ จะให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระธรรม ระลึกถึงพระสงฆ์ เราจะระลึกถึงพระพุทธเจ้านั้น เมื่อมาถึงพระประธานเข้านี้แล้ว เราจะเอาใจจดตรงไหนล่ะถึงจะถูกพระพุทธเจ้า อีกอีกแนะ พออีกอีกผู้เทศน์ต้องอนุโยค การจรถนั้นจะจรถเบื้องศีรษะท่าน หรือจะจรถเบื้องกลางพระองค์ท่าน หรือจะจรถเบื้องพระบาทท่านเข้าไป เป็น ๓ หรือ บันลงไปอีกก็ได้ มือ เท้า แขนทั้งสอง ศีรษะหนึ่ง ๕ ตัว ๖ ศีรษะ ไปจรถไหนล่ะ ให้แน่ๆ ลงไปซิ อีกอีกอยู่ ถ้าว่าจรถเข้าช่องหน้าผากที่พระอุณาโลม ตั้งเป็นช่องอยู่ เขาทำเป็นอุณาโลม ตั้งเป็นช่องอยู่ เขาทำเป็นวงกลมไว้ตรงนั้น ช่องพระอุณาโลม อ้าวไปจรถตรงนั้นเข้าแล้ว ก็รู้ว่า โอ้ นี่ไม่เป็นล่ะซิ ตั้งแต่บวชมา ๓๓ พรรษา จรถไม่

ถ้าเข้าถึงพระโสดา หยัดหนึ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา ถ้าเข้าถึงพระโสดาละเอียด หยัดหนึ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียด

ถ้าเข้าถึงกายพระสกทาคา ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกทาคา ถ้าเข้าถึงกายพระสกทาคาละเอียด ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกทาคาละเอียด

ถ้าเข้าถึงพระอนาคา หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอนาคา ถ้าเข้าถึงกายพระอนาคาละเอียด หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคาละเอียด

ถ้าเข้าถึงกายพระอรหัต หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัต ถ้าเข้าถึงกายพระอรหัตละเอียด หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัตละเอียด ที่ตั้งของใจ ที่จรดของใจ เรียกว่าถูกพุทธรัตนะ ถูกธรรมรัตนะ ถูกสังฆรัตนะ ตัวจริงที่เดียวให้จรดอย่างนี้

นี่แหละที่เทศน์ให้ฟังบ่อยๆ เพื่อจะได้จำอย่างนี้ ถ้าไม่ได้หลักอย่างนี้ก็เหลว จะว่าเด็กหรือแก่เฒ่าปานกลางอย่างไรก็ช่างเถอะ เหลวทั้งนั้น ถ้าไม่ถูกจริงอย่างนี้ ให้รู้จักหลักอันนี้ ใจเราตั้งในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ถูกส่วนเข้าแล้ว โย ธมฺมจาริ กาเยน วาจา อุตฺต เจตสา วา บุคคลใด ธมฺมจาริ แปลว่าประพฤติธรรม บุคคลใดประพฤติธรรม ด้วยกาย หรือด้วยวาจา หรือว่าด้วยใจ กายก็บริสุทธิ์ วาจาก็บริสุทธิ์ ใจก็บริสุทธิ์ ไม่มีพริฐเลย ได้ชื่อว่าประพฤติธรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ อีเรา ห้ ปลื้สนฺติ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ บุคคลนั้นละโลกนี้แล้วไปสู่สวรรค์ เมื่อจรดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์แล้ว ก็บริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ไม่มีร่องเสี่ยเลย นั่นแหละ ถูกต้องตามร่องรอยความประสงค์ทางพระพุทธศาสนา

ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลีชี้ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบาย พอสมควรแก่เวลา เอเตน สจฺจวชฺเชน ด้วยอำนาจความสัตย์ที่ได้อ้างธรรมเนียมปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนจบมานี้ สทา โสตุถิ ภวนฺตุ เต ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแต่ท่านทั้งหลายทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่าอุทิศธรรมิกถาโดยอรรถนิยามความเพียงเท่านี้

เอว่ ก็มีด้วยประการฉะนี้ ๕

